

Maar thuis, onder 't avondeten, vond hij haar toch weer gewoon, in haar blauwe jurk met witte kraag, en toen ze tegen hem glimlachte, glimlachte hij terug, gerustgesteld.

Toch, ook dien middag, wist hij stellig voor zich, was er weer iets weggeglip, dat hij niet kon vasthouden. En 's avonds in bed kon hij den slaap niet vatten en luisterde hij naar de ademhaling van zijn vrouw en kwelde zijn hoofd over den nieuwen burgemeester in de plaats waar hij nu niets meer te zeggen had, en over zijn zoon in Afrika en zijn dochter hier in huis, die ook soms op reis leek te zijn.

Het mannetje, de heer van Dijk-Willers, liep voorbij het voetbalveld, waar een paar jongelui aan 't oefenen waren.

Twee jongens aan den kant stonden te praten. Eén van hen had onrustige oogen, maar zijn lach klonk frisch. De andere had een paar te scherpe lijnen in het jonge gezicht.

De Heer van Dijk-Willers nam de gezichten op en was ze toen dadelijk weer vergeten, want toen hij in het bosch stond, beving hem de eenzaamheid en de grauwheid van dezen dag, en tusschen de boomen liep hij met groote bevreemding in zich.

„Vanavond,” zei hij in zichzelf, „moet ik nog een paar brieven beantwoorden, over mijn effecten.”

Maar zelfs zijn effecten, merkte hij, gaven hem geen voldoening in dit bosch. Er was iets huiveringwekkends in de lucht. Iets van storm die in aantocht was, iets van vernieling en dood.

„Ik ga terug,” zei ineens de heer van Dijk-Willers beslist, „ik wandel vandaag zoo ver niet.”

En hij liet 't bosch met zijn stilte staan. En weer liep hij langs het voetbalveld, nu op weg naar zijn huis.

De twee jongens speelden nu mee. Hun jassen lagen op den vochtigen grond. En hun lenige lichamen renden 't veld over, samen achter den bal.

Maar de heer van Dijk-Willers verlangde naar huis en wilde niet kijken. Daar was weer een windvlaag, en na een oogenblik stilte weer een. En de heer Van Dijk-Willers voelde een druppel op zijn wang en hij keek naar de lucht. „'t Wordt storm”, dacht hij. En toen hij op de stoep van zijn huis stond ging de wind al te keer.

„Enfin, ik ben er,” zei 't mannetje en stapte de gang in.

De verlatenheid viel van hem weg. Want dit huis kende hij al vijf jaar en 't was zijn eigendom. En zijn vrouw, die daar in de groene fauteuil zat, kende hij al veertig jaar, en hij had altijd naast haar geleefd als een gewichtig mensch, een man die wat beteekende: de burgemeester. En hieraan had zij ook nooit getwijfeld. Dat gaf hem ook nu al zijn gewone zekerheid terug, en hij stapte de kamer door. En zijn vrouw vermoedde niet dat het kop thee dat zij voor hem neerzette voor hem een weldaad was, dat haar